

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné v věci žalobkyně obchodní společnosti **Cerea, a.s.**, se sídlem Pardubice, Dělnická 384, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, o přezkum rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 28. června 2012, č.j. 3644/12-1500-607293 a č.j. 3645/12-1500-607293, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v úvodu tohoto rozhodnutí připomíná, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1.1.2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastoupilo Odvolací finanční ředitelství (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Rozhodnutími ze dne 28.6.2012, č.j. 3644/12-1500-607293 a č.j. 3645/12-1500-607293, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo

odvolání žalobkyně do platebních výměru na pokutu za opožděné tvrzení daně, vydaných Finančním úřadem v Pardubicích (dále jen „správce daně“) dne 6.2.2012, pod č.j. 32511/12/248912605583 a č.j. 32505/12/248912605583, a rozhodnutí správce daně potvrdil.

V jejich odůvodnění shodně uvedl, že žalobkyně doručila správci daně dne 24.11.2011 řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden a červenec 2011. Správce daně v souladu s ust. § 250 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) jí uložil platebními výměry pokutu za opožděné tvrzení daně za zdaňovací období leden 2011 ve výši 103.068 Kč a za zdaňovací období červenec roku 2011 ve výši 300.000 Kč.

Institut pokuty za opožděné tvrzení daně upravuje dle žalovaného pouze ustanovení § 250 daňového řádu. Z jeho dikce vyplývá, že je to ustanovení zcela obligatorní a neobsahuje liberační důvody (mimo tolerance prvních 5 pracovních dnů) ani princip proporcionality a správce daně nemá žádné moderační právo ohledně výše vypočtené a uložené pokuty, ani možnost či povinnost správního uvážení při ukládání pokuty. Ustanovení § 262 daňového řádu pak dle žalovaného zcela vylučuje při správě daně použití správního řádu. Žalobkyně sice namítala porušení Ústavy ČR a Listiny základních práv a svobod, tyto námitky však nespecifikovala a žalovaný se k nim proto nemohl blíže vyjádřit. Zdůraznil však že při správě daní bylo postupováno zcela v souladu se zásadami daňového řádu a ostatními právními předpisy.

Z těchto skutečností žalovaný dovodil, že platebním výměrem uložená pokuta za opožděné tvrzení daně podle § 250 odst. 1 písm. b) a i odst. 4 daňového řádu, byla uložena v souladu s právními předpisy. Taktéž zdůraznil ustanovení § 136 odst. 4 daňového řádu, které stanoví lhůtu k podání daňového přiznání s tím, že ji nelze prodloužit.

Výpočet výše pokuty pak dle žalovaného správce daně provedl v souladu s ust. § 250 odst. 1 písm. b) daňového řádu, v případě pokuty za opožděné podané daňové tvrzení za leden 2011 a dle § dle ust. § 250 odst. 1 písm. b) a odst. 4 daňového řádu, kdy vypočtená výše pokuty byla snížena na maximální částku 300 000 Kč. Dále uvedl, že při ukládání pokut dle ust. § 250 daňového řádu není postupováno selektivně, ale naprosto stejně je všem subjektům, které nesplnily povinnost, danou v jeho odst. 1, uložena odpovídající pokuta.

Žalovaný dále podotkl, že ze shora uvedených skutečností je zřejmé, že žalobkyně byla povinna řídit se zákonem, upravujícím postup, práva a povinnosti daňových subjektů, které jim vznikají při správě daní, což je v tomto případě daňovým řádem a za jeho porušení, bez ohledu na to, zda a jak se s jeho obsahem seznámil, je odpovědný, podle zásady „ignorantia iuris non excusat“ – neznalost zákona neomlouvá, pouze odvolatel.

Ve včas podané žalobě žalobkyně nejprve popsala okolnosti, které způsobily, že daňová tvrzení za zdaňovací období leden a červenec 2012 podala opožděně. Uvedla, že na počátku roku 2011 převzala na základě dohod část podnikatelské

činnosti - oblast autodopravy - od společnosti VKS Polabí, a.s., a ZENA – zemědělský nákup. Následně začátkem měsíce července 2011 zahájila přechod na nový účetní systém, který jí však nezpracoval řádně podklady pro podání měsíčního daňového přiznání k DPH. Situaci také ztížila realizace přeměny společnosti – fúze sloučením se společností ZZN Havlíčkův Brod. Manuální zpracování podkladů potřebných pro daňové přiznání bylo z důvodů velkého objemu nereálné, neboť pro každé přiznání DPH je podkladem cca dvacet tisíc daňových dokladů.

Žalobkyně dále uvedla, že se snažila nastalé problémy řešit a konzultovala je se správcem daně. Ani ten však náhradní řešení nenalezl. Nakonec vyměřil žalobkyni dle ust. § 250 daňového řádu sankci za prodlení s podáním daňového přiznání ve výši 103.000 Kč a 300.000 Kč a odvolání žalobkyně žalovaný napadenými rozhodnutími zamítl. K argumentům žalobkyně nepřihlédl.

Žalobkyně dále uvedla, že správce daně o shora uvedených problémech bránících podat daňové přiznání včas správce daně předem informovala, neměla však žádný procesní prostředek, jímž by docílila prodloužení lhůty daně k podání daňového přiznání. Poukázala na to, že ve všech ostatních případech podala daňová přiznání včas a po celou dobu existence společnosti odváděla daně řádně. I když sankce byla uložena způsobem, který stanovil zákon, žalobkyně zdůraznila, že v důsledku pozdního podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty se neobohatila ani nezkrátila příjmy státního rozpočtu, naopak v důsledku opožděného podání daňového přiznání jí byl vrácen později nadměrný odpočet daně. Označila za nepřiměřeně tvrdé současné znění daňového řádu, který neumožňuje alespoň ve výjimečných důvodech prominout některé závadné jednání či nedodržení lhůt. Žalobkyně za spravedlivý přístup při ukládání sankce by považovala odlišení neúmyslně a úmyslně nespolupracujícího daňového subjektu od toho, který plně poskytuje součinnost ale z objektivních důvodů není schopen své zákonné povinnosti dostát. Namítala rozpor tohoto postupu se zásadou rovnosti uzákoněnou v § 6 daňového řádu. Za nepřiměřenou tvrdost označila stav zákona, kdy ten, kdo podá daňové přiznání při vykázání nulové daňové povinnosti je sankcionován pouze částkou 500 Kč, pokud vykáže věrné údaje dosahuje sankce až částky 300.000 Kč.

Podle žalobkyně je dopad rozhodnutí správce daně i žalovaného na její činnost zjevně nepřiměřený. Právní úprava, na jejímž základě došlo k uložení pokuty, označila za projev formalistického přístupu zákonodárce při snaze zajistit odvádění daní.

Daňový řád tak nedává prostor pro realizaci základních zásad daňového řízení vyslovených v jeho §§ 5-9. Způsob postihu daňového subjektu při neplnění povinností je totiž taxativně vymezen a nedává správci daně možnost jiné volby. Pouhému podání daňového přiznání je ze zákona přiznána role stěžejního důkazu pro správce daně, od něhož se odvíjí možnost sankcionovat a zásadním způsobem ovlivnit finanční situaci daňového subjektu. Kogentní vymezení postupu upravené v ustanovení § 250 odst. 1 písm. b) a odst. 4 daňového řádu, bez možnosti liberalizace, pokud je zdaňovací období kratší než jeden rok, je dle žalobkyně třeba odsoudit jako nepřiměřeně tvrdé.

Žalobkyně dále uvedla, že Směrnice 2001/12/ES v čl. 273 umožnila členským státům uložit daňovým subjektům další povinnosti nad rámec platby samotných daní ale pouze za podmínky, že dostojí požadavkům rovného zacházení s domácími plněními i plněními mezi členskými státy, uskutečňovanými osobami povinnými k dani. Ve vztahu k ustanovení § 250 odst. 1 písm. b) a odst. 4 daňového řádu nemůže být tento požadavek důsledně naplněn, pokud § 36 odst. 4 daňového řádu připouští, prodloužení lhůty např. jde-li o příjmy, které jsou předmětem daně v zahraničí. Naplnění citované zásady brání dle žalobkyně i skutečnost, že ust. § 250 daňového řádu přikazuje správci daně stejně postihnout toho, kdo nepodáním daňového poznání neodvede včas daň, tak i toho, který sám přichází o plnění. Citované ustanovení přikazuje uložit pokutu 300.000 Kč v případě nepodání daňového přiznání včas ale pokud v opožděném přiznání vykáže daňový subjekt nulovou daňovou povinnost přikazuje správci daně uložit pokutu ve výši 500 Kč.

Konečně žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2012, č.j. 3 Afs 30/2012 a nálezný Ústavního soudu ze dne 31.5.2011, č.j. Pl. ÚS 46/10. Tvrdila, že požadavek na předložení daňového přiznání v případech podání odvolání nebo žaloby, je v rozporu s tzv. „negativní důkazní teorií“. Žalobkyně nepodala daňové přiznání neboť toho nebyla schopná. V rozhodné době přebírala v důsledku fúze objemnou sumu daňových podkladů a neměla funkční nově zaváděný účetní systém.

V závěru se žalobkyně domáhala v obou případech snížení uložené sankce na částku 500 Kč. Zároveň požadovala, aby krajský soud uložil Finančnímu úřadu v Pardubicích vrátit jí přeplatek ve výši 402.068 Kč do 15 dnů od vyhlášení rozhodnutí. K výzvě soudu pak svým podáním ze dne 15.4.2013 požadovala vrácení přeplatku sankcí po Finančním úřadu pro Pardubický kraj.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil svým podáním ze dne 3.10.2012. Odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a uvedl, že žalobkyně v žalobě použila stejnou argumentaci jako v odvolání proti rozhodnutím správce daně, popisuje situaci spojenou s převzetím činnosti, přechodem na nový účetní systém a s fúzí sloučením, což však pro případ výpočtu a uložení pokuty nemá relevantní význam. Daňový řád nestanoví žádné liberační důvody. Dále zdůraznil, že při uložení pokuty za opožděné tvrzení daně podle ust. § 250 daňového řádu postupoval zcela v intencích zákona a postupoval tak zcela stejným způsobem u všech dotčených daňových subjektů, dbaje tak základních zásad daňového řádu, uvedených v ust. §§ 5 – 9 daňového řádu, jak mimo jiné uvádí důvodová zpráva k dotčenému zákonu a jeho komentář v ASPI: *„Navrhované ustanovení nově upravuje postih za opožděné podání daňového přiznání, hlášení, vyúčtování, a to i v případě dodatečných podání. Pokuta vzniká přímo ze zákona ve stanovené výši, nastanou-li zde předpokládané skutečnosti. Vzhledem k tomu, že její výše je stanovena přímo v zákoně, správce daně ji sdělí daňovému subjektu platebním výměrem (deklaratorním rozhodnutím), bez nutnosti diskrece. Daňový subjekt je liberován z prvních pěti dní, které promešká.*

Stanovená výše sankce je tvořena procentní částkou, která se počítá za každý den prodlení. Toto procento je pak "zastropováno" jednak maximálním procentem (v případě nepodání daňového přiznání 5 %, a v případě hlášení nebo vyúčtování 0,5 %), ale také maximální hodnotou 300.000 Kč.

Původní úprava dávala možnost správci daně uložit zvýšení daně, pokud daňový subjekt nepodal přiznání k dani včas. Nový text již nepracuje s pouhou možností zvýšit opožděně přiznanou daň, ale zakládá přímo zákonem samým vznik i výši pokuty, jakož i povinnosti pokutu uhradit, jsou-li splněny podmínky pro takový postup.

Podmínkou pro vznik pokuty je nepodání daňového přiznání (i dodatečného daňového přiznání) včas; včasností pro účely vzniku povinnosti uhradit pokutu se rozumí jeho podání alespoň do pěti pracovních dnů poté, co uplynula zákonem stanovená lhůta pro jeho podání. Lhůta uplyne posledním dnem (nikoliv až následujícím), který zákon s touto povinností spojuje.

Tato administrativní sankce se uplatní i v případech, kdy daňový subjekt nepodá daňové přiznání ve lhůtě, kterou mu stanoví správce daně postupem podle § 36 odst. 4 (podá je o více jak pět pracovních dnů později). Jen pro úplnost lze doplnit, že stejná sankce by dopadla na daňový subjekt, který by byl v prodlení (delším jak pět pracovních dnů) s podáním řádného daňového tvrzení po výzvě správce daně (§ 135 odst. 1) anebo dodatečného daňového přiznání (§ 141 odst. 1).

Výše pokuty nezávisí na vůli či diskreci správce daně; je pevně stanovena a vyjádřena procentem z výše daně, daňového odpočtu či ztráty, a to za každý den prodlení. V prodlení s podáním se ocitá daňový subjekt počínaje šestým pracovním dnem po uplynutí zákonné lhůty pro podání přiznání.

Obdobná povinnost jako daňovému subjektu při nepodání daňového přiznání dopadá na plátce daně, který včas nepodal hlášení (i následné hlášení) či vyúčtování (i dodatečné vyúčtování); včasností se rovněž rozumí jeho podání alespoň do pěti pracovních dnů poté, co uplynula zákonem stanovená lhůta pro jeho podání.

Výše pokuty je určena zákonem a může se pohybovat v rozmezí 500 Kč až 300 000 Kč a její výpočet se odvíjí od přesně stanovených podmínek upravených v písm. a) až c) odst. 1. V případě, že výsledkem následného stanovení daně je daň ve výši 0 Kč (a tedy určeným algoritmem výpočtu by výše pokuty byla nulová), eventuálně na základě daňového tvrzení nedojde vůbec ke stanovení daně (např. jsou-li dány důvody pro osvobození), uplatní se minimální výše pokuty 500 Kč. Výše pokuty je pevně stanovena zákonem a nelze ji žádným způsobem moderovat či promíjet.

Rovněž tak žalobkyní uvedené odkazy na nálezy Ústavního soudu či na rozsudek Nejvyššího správního soudu (mimo jiné uveden jako 3 Afs 30/2012 namísto 1 Afs 30/2012-76) nejsou dle žalovaného pro tento případ příhodné a použitelné, neboť se zabývají návrhem na zrušení § 104e písm. b) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a

provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, resp. prominutím příslušenství daně (daňového penále), přičemž vyhovění žádosti daňového dlužníka zcela záviselo na správním uvážení a NSS dle názoru Ústavního soudu založil stav omezení na soudní ochranu ve věci přezkumu diskrečního oprávnění správního orgánu. Poslední uvedené rozhodnutí konstatuje, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno, i když v kasační stížnosti namítal, že nelze dokazovat něco, co neexistuje. Skutečnost, že předmětná tvrzení daně podala žalobkyně opožděně, nijak nepopírá, ani nenavrhuje k tomu provedení jakýchkoliv důkazů, pouze popisuje okolnosti, spočívající zcela na její straně, které toto opoždění zapříčinily.

Žalovaný z výše uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Z listin založených ve správním spise krajský soud zjistil, a mezi účastníky o tom nebylo sporu, že žalobkyně podala dne 22.3.2011 řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2011 a dne 24.11.2011 za červenec 2011. Správce daně v souladu s ust. § 250 odst. 1 písm. b), odst. 4 a 5 daňového jí uložil platebními výměry ze dne 6.2.2012 pokuty za opožděné tvrzení daně za zdaňovací období leden 2011 ve výši 103.068 Kč a za zdaňovací období červenec roku 2011 ve výši 300.000 Kč.

Jak vyplývá z obsahu žaloby, žalobkyně připustila, že pokuta jí byla uložena zákonem předvídatelným způsobem a nevznesla ani námitky proti výpočtu její výše.

Daňový řád ve svém ustanovení § 250 odst. 1 písm. b) stanoví, že daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanoveného daňového odpočtu za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanoveného daňového odpočtu.

Podle odst. 4 maximální výše částky vypočtené podle odstavce 1 nebo 2 nesmí být vyšší než 300 000 Kč.

O povinnosti platit pokutu rozhodne správce daně platebním výměrem a současně ji předepíše do evidence daní. Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne oznámení platebního výměru (§ 250 odst. 4).

Správce daně dle krajského soud postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobkyni vypočítal pokutu ve výši 103.068 Kč a 300.000 Kč a vyměřil ji platebními

výměry. Nezákonně nepostupoval ani žalovaný, pokud odvolání do zmíněných platebních výměrů zamítl. Daňový řád neumožňuje jakkoliv se odchýlit při stanovení výše pokuty, jsou-li pro její uložení splněny podmínky, od zásad stanovených pro její výpočet v § 250 daňového řádu. Oproti úpravě, která byla pro opožděné podání daňového přiznání zakotvena v § 68 zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), již v ust. § 250 daňového řádu není správci daně dána žádná možnost pro zvážení, zda pokutu uloží, ani v jaké výši, ale zákon přímo zakládá vznik i výši pokuty, jakož i povinnost pokutu uhradit.

Pokuta za opožděné tvrzení daně slouží jako sankce pro případ pozdního přiznání stanovené ze zákona. Účelem tohoto nástroje je zajištění kázně všech subjektů pro dodržení zákonem stanovených termínů a lhůt k přiznání té které daně. Daňový řád v případě této pokuty, stejně jako v případě penále z doměřené daně nebo úroku za prodlení s placením daně, nedává prostor pro správní uvážení, zda pokutu v posuzovaném případě uloží, případně v jaké výši. Pokuta je vyměřena přímo na základě zákona. S daňovým subjektem není vedeno běžné řízení o správním deliktu, v němž by mohly být uplatněny obecné principy trestání, jak tomu bylo např. při ukládání pokut podle § 37 zákona o správě daní a poplatků, případně u zvýšení daně podle § 68 téhož zákona. Správce daně ani žalovaný se proto nemohli o zákonných kritériích daných v § 250 daňového řádu jakkoliv odchýlit.

Protože v postupu správce daně ani žalovaného nebyla shledána pochybení, krajský soud k návrhu žalobkyně zkoumal, zda jsou dány podmínky pro použití ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., konkrétně pro snížení uložených sankcí na částku 500 Kč jak žádala v žalobě. Podle citovaného ustanovení rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí dle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Pro postup dle citovaného ustanovení je nutné aby byly splněny tam uvedené podmínky. V posuzovaném případě je především sporné, zda uložení sankce dle § 250 odst. 1 daňového řádu je možné hodnotit jako správní trestání. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. dubna 2012, č.j. 1 Afs 1/2012 – 36 „Nutno předeslat, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“

I když tento názor vyslovil Nejvyšší správní soud v poněkud odlišné situaci, než kterou řeší nyní krajský soud, lze z něho i ze samotného znění § 78 odst. 2 s.ř.s. jednoznačně dovodit, že ho není možné aplikovat na případy, kdy ani splnění podmínek pro použití sankce ani stanovení její výše nezáleží na správním uvážení správce daně, ale vyplývají přímo ze znění zákona.

Žalobkyně v žalobě namítala, že daňový řád nereflektuje požadavek Směrnice 2006/1123/ES, aby byly daňovým subjektům ukládány povinnosti nad rámec samotné platby daně pouze za podmínky, že dostojí požadavkům rovného zacházení s domácími plněními i plněními mezi členskými státy, uskutečňovanými osobami povinnými k dani. Tvrdila, že ve vztahu k ust. § 250 odst. 1 písm. b) daňového řádu nemůže být tento požadavek důsledně naplněn, když ust. § 36 odst. 4 citovaného zákona připouští v některých případech prodloužení lhůt, jde-li o případy, které jsou předmětem daně v cizině.

K této námitce krajský soud podotýká, že žalobkyní zmiňované ust. § 36 odst. 4 daňového řádu nemá žádnou souvislost s řešenou problematikou. Určení lhůt k podání daňového tvrzení dle ust. § 135 a násl. daňového řádu a jeho návaznost na § 36 téhož zákona určující podmínky pro prodloužení lhůt stanovených zákonem nebo správcem daně nijak nedopadá na řešenou problematiku.

Stejný názor zaujal krajský soud i k odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2012, č.j. 3 Afs 30/2012, a nález Ústavního soudu ze dne 31.5.2011, č.j. Pl. ÚS 46/10. Označený rozsudek Nejvyššího správního soudu není veden v evidenci rozhodnutí tohoto soudu a rozsudek ze 14.6.2012, č.j. 1 Afs 30/2012, jak tento odkaz žalobkyně upřesnil žalovaný, řeší podmínky, za kterých lze inventarizační rozdíl považovat za manko nepodléhající zdanění. V citovaném nálezu ze dne 31.5.2011, č.j. Pl. ÚS 46/10, Ústavní soud řešil ústavnost vyloučení rozhodnutí o prominutí penále za nezaplacení pojistného na sociální zabezpečení ze soudního přezkumu. Taková otázka, vzhledem k žalobnímu návrhu, nebyla v tomto řízení řešena.

Krajský soud proto ze všech důvodů shora uvedených žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci králové dne 29. května 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu

